

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 595/2018-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní o ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 37 P 533/2014 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 37 P 533/2014 **p o r u š e n é b o l i .**

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť [REDACTED], [REDACTED], trovy konania v sume 597,85 € (slovom päťstodevät'desiatsedem eur a osemdesiatpäť centov) na účet advokátskej kancelárie [REDACTED], [REDACTED], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a s'ťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2018 doručená s'ťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod 37 P 533/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľa bola pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi

Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) rozvrhu práce prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalovaného účastníkom napadnutého konania, ktorého predmetom je rozhodovanie o návrhu na zmenu úpravy práv a povinností k maloletým deťom podanom 26. novembra 2014.

3.1 Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že posledné pojednávanie v tejto veci sa uskutočnilo 28. apríla 2016, následne okresný súd rozhodol 10. januára 2017 o nariadení neodkladného opatrenia a od toho času je tento súd absolútne nečinný. V rámci svojej argumentácie sťažovateľ uviedol, že *„súd uprednostňuje návrhy navrhovateľky pred návrhmi sťažovateľa a rozhoduje o nich v niekoľko násobne kratšej dobe“*, a navyše podľa neho *„väčšina rozhodnutí súdu (teda zákonnej sudkyne) bola v jeho neprospech, čo znamená, že aj v neprospech maloletých detí a tak bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces“*.

3.2 Sťažovateľ pred ústavným súdom poukázal na to, že napadnuté konanie trvá už takmer štyri roky a okresný súd vo veci dosiaľ právoplatne nerozhodol.

3.3 Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol, že jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené, prikáže okresnému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov, prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

4. Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 595/2018 z 15. novembra 2019 sťažnosť sťažovateľa, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37 P 533/2014, prijal na ďalšie konanie.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

5. Okresný súd na výzvu ústavného súdu z 28. októbra 2019 odpovedal prípisom sp. zn. Spr. 449/2019 z 11. novembra 2019 (doručeným 15. novembra 2019), v ktorom ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, a v jeho prílohe zaslal vyjadrenie zákonnej sudkyne k podanej ústavnej sťažnosti.

5.1 Zákonná sudkyňa v predmetnej veci uviedla, že spis v predmetnej veci má dosiaľ 1887 strán (v čase rozhodovania ústavného súdu mal spis už 1998 strán, pozn.), od prvého pokynu súdnej kancelárii vykonaného 1. decembra 2014 až dosiaľ so spisom pravidelne pracujú, a to poverení úradníci, ako aj ona sama. V predmetnej veci bolo opakovane nariadované pojednávanie, naposledy 18. októbra 2018. Procesné strany v spore podávali v priebehu konania opakované návrhy na nariadenie neodkladného opatrenia, sťažnosti, odvolania, dovolania, námietky, s ktorými sa okresný súd priebežne vysporadúval a podľa potreby predkladal vec na rozhodnutie o nich Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Vo svojom vyjadrení zákonná sudkyňa poukázala taktiež na vykonanie rozsiahleho znaleckého dokazovania v tejto veci a napokon aj na to, že rozsudkom okresného súdu z 18. októbra 2018 už bolo vo veci rozhodnuté. Vzhľadom na to, že sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku odvolanie, okresný súd vykonáva v tejto veci úkony smerujúce k predloženiu spisu krajskému súdu.

5.2 Zákonná sudkyňa vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa uvedenej v sťažnosti ďalej uviedla, že v predmetnej veci postupovala v zmysle „v zmysle *Zákona o rodine, v súlade s procesnými kódexami a v súlade s Ústavou SR*“, venovala jej náležitú pozornosť, rešpektovala povinnosť rozhodovať v záujme maloletých detí, ktorých záujem má prednosť pred záujmami rodičov, a podľa nej „*zjavne odtiaľ pramení nespokojnosť sťažovateľa*“. Vzhľadom na uvedené zákonná sudkyňa uviedla, že sťažnosť sťažovateľa považuje za nedôvodnú, a požiadala, aby jej ústavný súd nevyhovel.

6. Ústavný súd 26. novembra 2019 zaslal vyjadrenie okresného súdu právnenému zástupcovi sťažovateľa, ktorý vo svojej odpovedi doručenej ústavnému súdu 13. decembra 2019 oznámil, že trvá na podanej sťažnosti v nezmenenom rozsahu. Vo vzťahu k argumentácii okresného súdu poukázal na skutočnosť, že v súlade s judikatúrou ústavného súdu k vytvoreniu želateľného stavu právnej istoty dochádza až vydaním konečného právoplatného rozhodnutia súdu vo veci, a preto existenciu zbytočných prietahov v preskúmanom konaní podľa neho nemôže sám osebe vylúčiť ani fakt, že v predmetnej veci okresný súd určité úkony vykonal, a to bez ohľadu na ich počet. Právny zástupca zdôraznil vážne dôsledky, ktoré má rozhodnutie o predmete tohto konania na vzťah medzi otcom a maloletými, ktorý sa tak nemôže náležite vyvíjať, a následky spôsobené takýmto konaním súdu nemožno nijako odstrániť a napraviť. Právny zástupca poukázal na celkovú neprimeranú dĺžku predmetného konania, ktoré trvalo štyri roky, ako aj na fakt, že zákonná sudkyňa v predmetnej veci rozhodla 18. októbra 2018, t. j. dva a pol roka od predošlého pojednávania konaného 28. apríla 2016, a ďalší rok prešiel od podania odvolania sťažovateľom, kým krajský súd v predmetnej veci rozhodol 1. októbra 2019.

6.1 Právny zástupca sťažovateľa poukázal na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa povinností súdu a sudcu postupovať v konaní, rešpektujúc základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj platnú právnu úpravu, konkrétne ustanovenia čl. 5, čl. 12 a čl. 17 Civilného mimosporového poriadku, a následne uviedol, že trvá na svojom tvrdení, že v dôsledku neefektívneho postupu okresného súdu vznikli v predmetnej veci neodôvodnené prietahy. V súvislosti s argumentáciou okresného súdu týkajúcou sa množstva procesných návrhov podaných sťažovateľom sa jeho právny zástupca odvolal na ustálenú judikatúru v súlade, s ktorou využitie možnosti procesnej obrany sťažovateľom síce môže spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (I. ÚS 31/01).

6.2 Následne právny zástupca sťažovateľa poukázal na to, že samotný krajský súd v uznesení zo 16. júla 2018, ktorým zrušil zákaz styku otca s maloletými deťmi, vytkol okresnému súdu neprimeranú dĺžku konania, a zároveň konštatoval, že okresný súd mal pri neodkladných opatreniach zvážiť využitie inštitútu vylúčenia veci na samostatné konanie podľa § 166 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, aby mohol plynule postupovať vo veci samej.

6.3 V závere právny zástupca sťažovateľa uviedol, že vyjadrenie okresného súdu považuje len za spôsob, akým sa tento súd „snaží obhájiť prietahy v konaní, a teda svoju pasivitu a nezákonnosť rozhodnutí vo veci zmeny úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom“.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

K obsahu súdneho spisu okresného súdu v napadnutom konaní

8. Ústavný súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu, pričom v tomto prípade považoval za relevantné vzhľadom na to, že v konaní nezistil výrazné obdobia nečinnosti (pozri časť V tohto nálezu), uviesť v obsahu tohto rozhodnutia len (základný) stručný priebeh napadnutého konania:

- 6. novembra 2014 – okresnému súdu bol doručený návrh navrhovateľky – matky maloletých detí;
- 1. decembra 2014 – pokyn súdnej kancelárii na vykonanie prvotných úkonov súvisiacich so spisom;
- 10. decembra 2014 – pokyn súdnej kancelárii vykonať úkony súvisiace s nariadením pojednávania na 5. február 2015, ktoré bolo neskôr zrušené na základe ospravedlnenia právnej zástupkyne žalobkyne z dôvodu kolízie pojednávania a odročené na 17. marec 2015 (neskôr z rovnakého dôvodu zrušené a odročené na 31. marec 2015);
- 31. marca 2015 – okresný súd uskutočnil pojednávanie v tejto veci pre účely vykonania znaleckého dokazovania, následne v predmetnej veci ustanovil postupne štyroch znalcov (31. marca 2015 ustanovil [REDAKOVANÉ], 16. júna 2015 [REDAKOVANÉ], 30. júla 2015 [REDAKOVANÉ] a 9. septembra 2015 [REDAKOVANÉ]), z ktorých prví traja z rôznych dôvodov odmietli znalecký posudok vyhotoviť;

- 28. septembra 2015 – uznesením okresný súd zamietol námietky sťažovateľa;
- 8. januára 2016 – okresnému súdu bol doručený znalecký posudok znalkyne spolu s vyúčtovaním trov znaleckého dokazovania z 31. decembra 2015;
- 18. januára 2016 – pokynom súdnej kancelárie bol v predmetnej veci nariadený termín pojednávania na 8. marec 2016, ktoré bolo následne okresným súdom uskutočnené a odročené na 28. apríl 2016 (toto pojednávanie bolo odročené pre účely vykonania kontrolného znaleckého dokazovania [REDACTED], pričom spis v predmetnej veci mu bol zaslaný 24. mája 2016);
- 1. júna 2016 – predsedovi okresného súdu bola doručená sťažnosť sťažovateľa na zákonnú sudkyňu pre podozrenie zo zaujatosti (spis bol predložený krajskému súdu);
- 9. júna 2016 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie voči uzneseniu okresného súdu o nariadení kontrolného znaleckého dokazovania z 28. apríla 2016 (27. júna 2016 bol spis predložený krajskému súdu);
- 11. júla 2016 – ustanovený znalec doručil znalecký posudok v predmetnej veci okresnému súdu, ktorý ho následne preposlal stranám sporu;
- 26. júla 2016 – okresnému súdu bol doručený návrh sťažovateľa na vypracovanie znaleckého posudku pre zjavné rozpory v záveroch dovtedy vypracovaných posudkov;
- 23. augusta 2016 – pokyn súdnej kancelárie vykonať úkony súvisiace s nariadením pojednávania na 13. október 2016, ktoré bolo zrušené na základe ospravedlnenia právneho zástupcu sťažovateľa z dôvodu kolízie pojednávania a odročené na 15. november 2016 (ani toto pojednávanie sa neuskutočnilo z dôvodu sťažovateľom podaného návrhu na vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodnutia tejto veci, v dôsledku ktorého bol spis 30. novembra 2016 predložený krajskému súdu);
- 6. septembra 2016 – okresnému súdu bol doručený návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov žalobkyne (zamietnutý uznesením zo 7. marca 2017);
- 4. januára 2017 – okresnému súdu bol vrátený spis v predmetnej veci bez vydania rozhodnutia o vznesenej námietke zaujatosti, pretože z obsahu spisu krajský súd uzatvoril, že námietka zaujatosti bola podaná po uplynutí sedemdňovej zákonnej lehoty;

- 15. decembra 2016 – okresnému súdu bolo doručené podanie navrhovateľky – matky maloletých detí, označené ako „*Podnet na vstup prokurátora do začatého konania*“, ako aj jej návrh na vydanie neodkladného opatrenia;
- 15. decembra 2016 – okresný súd predložil spis v predmetnej veci na rozhodnutie vo veci návrhu na vydanie neodkladného opatrenia žalobkyne (spis bol 22. decembra 2016 vrátený späť z krajského súdu ako nesprávne predložený);
- 11. januára 2017 – okresnému súdu bolo doručené podanie Okresnej prokuratúry Bratislava III, ktorým vstúpila do predmetného konania;
- 10. januára 2017 – okresný súd rozhodol uznesením o návrhu navrhovateľky – matky maloletých detí, na vydanie neodkladného opatrenia z 26. novembra 2016 (následne proti nemu podal odvolanie 31. januára 2017 sťažovateľ, krajský súd ho potom uznesením z 3. apríla 2017 potvrdil a sťažovateľ proti nemu podal 17. mája 2017 dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením doručeným okresnému súdu 29. júna 2018);
- 30. januára 2017 – okresnému súdu bol doručený sťažovateľom znalecký posudok vyhotovený pre účely vyšetrenia jeho duševného stavu a osobnosti;
- 8. marca 2017 – okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie sťažovateľa k znaleckému posudku č. 31/2016 zo 7. júla 2016, následne mu bola doručená 12. apríla 2017 sťažovateľom vznesená námietka zaujatosti a 1. júna 2017 mu bol doručený návrh sťažovateľa na zmenu kolízneho opatrovníka maloletých v konaní;
- 26. septembra 2017 – okresnému súdu bolo doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa, ktorým zo zdravotných dôvodov požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k podaniu žalobkyne (odvolanie proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia zo 14. júna 2017) aspoň do 9. októbra 2017;
- 7. novembra 2017 – spis v predmetnej veci bol predložený krajskému súdu pre účely rozhodnutia o navrhovateľkinom odvolaní podanom proti uzneseniu zo 14. júna 2017 (spis bol 15. januára 2018 predložený krajskému súdu a späť bol vrátený 5. februára 2018);
- 29. novembra 2017 – okresný súd uznesením nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil pomery rodičov k maloletým deťom (právoplatné 19. januára 2018);

- 19. marca 2018 – okresnému súdu bolo doručené podanie sťažovateľa, ktorým požiadal o nariadenie pojednávania, ako aj znaleckého dokazovania „na stav rodičov“, ako aj kontrolný znalecký posudok „na deti“;
- 21. marca 2018 – okresnému súdu bol doručený navrhovateľkou – matkou maloletých detí, predložený znalecký posudok č. 18/2018 zo 7. marca 2018 vypracovaný [REDAKOVANÉ];
- 28. marca 2018 – okresný súd uznesením č. k. 37 P 533/2014-1453 z 28. marca 2018 rozhodol o neodkladnom opatrení, ktorým okrem iného zakázal styk medzi otcom a maloletými (sťažovateľ podal 24. apríla 2018 proti nemu odvolanie, spis bol krajskému súdu predložený 14. júna 2018 a vrátený späť 17. júla 2018 spolu s uznesením zo 16. júla 2018, ktorým zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu);
- 7. júna 2018 – v spise založená odpoveď podpredsedníčky okresného súdu na sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní zo 17. mája 2018;
- 23. júla 2018 – okresnému súdu bolo doručené mailové podanie sťažovateľa, v ktorom požiadal o nariadenie pojednávania v tejto veci;
- 28. augusta 2018 – okresnému súdu bola doručená žiadosť navrhovateľky – matky maloletých detí, o nariadenie pojednávania v predmetnej veci;
- 5. septembra 2009 – pokyn súdnej kancelárii vykonať úkony súvisiace s nariadením pojednávania na 11. október 2018;
- 11. októbra 2018 – okresný súd uskutočnil pojednávanie v predmetnej veci, na ktorom uskutočnil rozsiahle dokazovanie, ktoré odročil na 18. október 2018;
- 18. októbra 2018 – okresný súd uskutočnil pojednávanie v predmetnej veci, na ktorom ešte vypočul strany sporu ich právnych zástupcov i kolízneho opatrovníka a následne rozsudkom rozhodol vo veci samej;
- 26. októbra 2018 – zákonná sudkyňa požiadala o predĺženie lehoty na vypracovanie rozsudku (lehotu jej predsedníčka okresného súdu predĺžila do 29. novembra 2018);
- 28. decembra 2018 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 18. októbra 2018 (spis bol 25. apríla 2019 doručený krajskému súdu, ktorý rozsudkom z 1. októbra 2019 potvrdil napadnutý rozsudok a spis vrátil späť 16. októbra 2019 okresnému súdu);

- 28. októbra 2019 – pokyn súdnej kancelárii doručiť rozsudok krajského súdu účastníkom konania.

IV.

Právomoc ústavného súdu a východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Sťažovateľ sa svojou ústavnou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

16. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prieťahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expresis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

V.

Záverý ústavného súdu týkajúce sa otázky porušenia sťažovateľových práv

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

18. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci dospel ústavný súd k záveru, že rozhodovanie o úprave právnych pomerov k maloletým deťom nemožno považovať za vec právne zložitú, keďže prameňom práva pre rozhodnutie v danej veci je predovšetkým zákon č. 36/2005 o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“), ktorý je bežne v súdnej praxi aplikovaný.

18.1 Z hľadiska skutkovej zložitosti tejto veci možno konštatovať, že toto konanie s ohľadom na jeho konkrétne okolnosti patrí medzi skutkovo zložené, pretože ide o prípad, v ktorom o starostlivosť a výchovu dotknutých detí má záujem viac osôb, presnejšie obidvaja rodičia. Stret rozdielnych požiadaviek oboch rodičov prejavujúcich záujem o starostlivosť a výchovu dotknutých detí na jednej strane a zároveň ich rodičovských práv spôsobuje aj v tomto prípade vyhrotenú konfliktnú situáciu, ktorej vyriešenie, resp. optimálne rozhodnutie o nej v záujme dieťaťa nemožno jednoznačne definovať (určiť). Osobitne v takýchto prípadoch preto nadobúda dôležitosť transparentné, stabilné a jasné usporiadanie právnych pomerov k deťom, ktoré je z hľadiska budovania citových väzieb medzi deťmi a rodičmi predpokladom pre vývoj normálnych prirodzených vzťahov, ale i predpokladom pre zdravý vývoj samotného dieťaťa.

18.2 Ústavný súd v súvislosti s týmto prípadom poukazuje aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorá okrem iného potvrdzuje, že v špecifických prípadoch je pri posudzovaní doby konania pred súdnymi orgánmi potrebné brať do úvahy aj samotný predmet konania, t. j. čo je pre účastníka konania v tomto konaní v stávke – „at stake“ (rozsudok ESLP z 31. 3. 1987, X. v. Francúzsko, rozsudok ESLP z 20. 3. 1989, Bock v. Nemecko, rozsudok ESLP z 31. 3. 1992, X. v. Francúzsko, rozsudok ESLP z 26. 4. 1994, Vallée v. Francúzsko, rozsudok ESLP z 8. 2. 1996, A. a iní v. Dánsko a i.). Medzi tie veci pri posudzovaní dĺžky konania, u ktorých sa zohľadňuje aj predmet konania, judikatúra

ESLP zaradila aj vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, takže konaniu o nich majú príslušné súdne orgány venovať „mimoriadnu starostlivosť, pretože akékoľvek procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok de facto rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (rozsudok ESLP z 8. 7. 1987, H. v. Veľká Británia, č. 85).

18.3 Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj v tomto prípade osobitne pri svojom rozhodovaní zohľadnil predmet a účel tohto konania, ako aj povahu a rozsah ujmy, ktorá na vzájomných vzťahoch medzi rodičmi a deťmi vzniká v dôsledku zbytočných prietáhov v konaní o úprave právnych pomerov k maloletým deťom.

18.4 Ústavný súd zároveň ale zohľadnil aj skutočnosť, že v predmetnom konaní bolo pre rozhodnutie o merite veci potrebné vykonať výsluchy svedkov, zabezpečovať súčinnosť viacerých účastníkov konania a nevyhnutnosťou bolo taktiež vykonanie znaleckého dokazovania, čo bezpochyby značne zvýšilo stupeň skutkovej náročnosti veci, o to viac, že znalecké posudky predložené v konaní stranami sporu a vyhotovené v rámci dokazovania pred súdom dospeli ku vzájomne zjavne rozporným záverom. Táto okolnosť však sama osebe nie je v zásade spôsobilá ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania (m. m. IV. ÚS 41/07, IV. ÚS 40/09, IV. ÚS 366/2011, III. ÚS 329/2011, rozsudok ESLP Škodáková proti Českej republike z 21. 12. 2004, rozsudok ESLP Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004).

18.5 Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na požiadavku mimoriadnej starostlivosti, s ktorou sa mal okresný súd venovať tomuto konaniu, nemožno celkovú dĺžku tohto konania ospravedlniť len skutkovou zložitnosťou tejto veci.

19. Pri hodnotení doterajšieho priebehu namietaného konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, ktorým je správanie sťažovateľa ako strany tohto konania, ústavný súd v posudzovanej veci považoval za potrebné zohľadniť, že na plynulosť postupu okresného súdu v napadnutom konaní mali výrazný vplyv aj postup, resp. správanie sťažovateľa.

19.1 V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že okresný súd sa v priebehu napadnutého konania musel zaoberať s množstvom sťažovateľom podaných procesných návrhov [23. septembra 2015 doručené námietky proti ustanovenému znalcovi (rozhodnuté uznesením krajského súdu z 28. septembra 2015), 29. marca 2016 doručený protinávrh sťažovateľa (rozhodnuté uznesením okresného súdu z 28. apríla 2016), 1. júna

2016 doručená námietka zaujatosti sťažovateľa (rozhodnuté uznesením krajského súdu z 28. júna 2016), 1. júna 2016 doručený návrh na nariadenie predbežného opatrenia (rozhodnutý uznesením okresného súdu z 10. augusta 2016), 9. júna 2016 doručené odvolanie sťažovateľa voči uzneseniu o nariadení kontrolného znaleckého dokazovania z 28. apríla 2016, 26. júla 2016 doručený návrh na vypracovanie znaleckého posudku na odstránenie rozporov v už vypracovaných posudkoch, 5. septembra 2016 doručený návrh na preskúmanie konania znalca a vyhotovenie komparatívneho znaleckého posudku, 29. septembra 2016 doručené ospravedlnenie právneho zástupcu sťažovateľa z neúčasti na nariadenom pojednávaní (zrušené pojednávanie bolo nariadené na 13. október 2016), 11. novembra 2016 doručená námietka zaujatosti (štyri dni pred konaním nariadeného pojednávania 15. novembra 2016, ktorá bola podaná po uplynutí zákonnej lehoty 7 dní), 31. januára 2017 doručené odvolanie sťažovateľa voči uzneseniu z 10. januára 2017 (rozhodnuté uznesením krajského súdu z 3. apríla 2017), 12. apríla 2017 doručená námietka zaujatosti sťažovateľa (13. júna 2017 na ňu listom odpovedala podpredsedníčka okresného súdu), 15. mája 2017 doručený návrh sťažovateľa na vydanie neodkladného opatrenia (rozhodnuté uznesením okresného súdu zo 14. júna 2017), 17. mája 2017 doručené dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 3. apríla 2017 (rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu z 26. júna 2018, dovolanie odmietnuté), 1. júna 2017 doručený návrh sťažovateľa na zmenu kolízneho opatrovníka, 26. septembra 2017 žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k podaniu žalobkyne z 9. októbra 2017 zo zdravotných dôvodov, 3. októbra 2017 doručený návrh na zrušenie neodkladných opatrení, 21. novembra 2017 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia (rozhodnuté uznesením z 29. novembra 2017), 19. marca 2018 doručená žiadosť sťažovateľa o nariadenie znaleckého dokazovania a nariadenie pojednávania, 24. apríla 2018 doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu z 28. marca 2018 (zrušené uznesením krajského súdu zo 16. júla 2018), 28. decembra 2018 doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku z 18. októbra 2018 (potvrdený rozsudkom krajského súdu z 1. októbra 2019)], s ktorými sa okresný súd musel vysporiadať, čo objektívne spôsobilo predĺženie konania.

19.2 Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou (napr. II. ÚS 41/97, II. ÚS 52/99, I. ÚS 51/01) konštatuje, že ak na jednej strane sťažovateľ ako účastník

konania je oprávnený využiť na svoju obranu všetky procesné prostriedky dané mu príslušným procesným kódexom, na druhej strane musí počítať s tým, že ich využitie môže mať za nevyhnutný dôsledok spomalenie postupu všeobecného súdu pri prerokovaní veci samej, a tým aj predĺženie súdneho konania a že tento dôsledok (predĺženie konania) nemôže v sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy následne úspešne pričítať výlučne postupu konajúceho súdu a len z tohto dôvodu vyvodzovať porušenie jeho základného práva podľa citovaného článku ústavy. Z uvedeného dôvodu dobu, o ktorú sa predĺžilo doterajšie konanie z dôvodu procesných návrhov zo strany sťažovateľa, nemožno pričítať na vrub okresnému súdu. Podľa názoru ústavného súdu v predmetnej veci možno konštatovať, že samotní rodičia ako strany tohto sporu tým, že v priebehu konania nevedeli dospieť k vzájomnej dohode o predmete sporu, nesledovali dôsledne záujem maloletých detí a svojím správaním obe strany sporu prispeli k vzniknutým priet'ahom.

19.3 Z uvedených skutočností teda vyplýva, že k spomaľovaniu postupu okresného súdu v preskúmanom konaní prispelo aj správanie sťažovateľa a ústavný súd túto skutočnosť pri svojom rozhodovaní zohľadnil.

20. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska jeho nečinnosti, ako aj z hľadiska efektívnosti jeho postupu.

20.1 V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. I. ÚS 688/2014).

20.2 Ústavný súd v preskúmanom konaní vychádzal okrem iného i z podrobného prehľadu procesných úkonov v napadnutom konaní, ktorý si zabezpečil a na základe neho dospel k záveru, že samotný priebeh napadnutého konania nebol poznačený žiadnymi výraznými obdobiami nečinnosti okresného súdu, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na celkovú dĺžku konania.

20.3 V spojení s uvedeným záverom považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že okrem sťažovateľa aj navrhovateľka – matka maloletých detí, ako

účastníčka konania využívala aktívne svoje procesné oprávnenia, s ktorými sa okresný súd musel vysporiadať, resp. na ktoré musel primerane svojím postupom reagovať. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na podania navrhovateľky doručené okresnému súdu 28. januára 2015 a 17. februára 2015, ktorými právna zástupkyňa navrhovateľky ospravedlnila svoju neúčast' na už nariadených pojednávaniach na 5. február 2015 a 17. marec 2015 z dôvodu kolízie pojednávaní, ďalej na návrh navrhovateľky doručený okresnému súdu 14. júla 2015 na nariadenie predbežného opatrenia, návrh navrhovateľky doručený 22. marca 2016 na vypracovanie kontrolného znaleckého dokazovania, návrh doručený 25. mája 2016 na nariadenie predbežného opatrenia, žiadosť doručenú 6. septembra 2016, ktorou požiadala navrhovateľka o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, návrh doručený 15. decembra 2016 na vstup prokurátora do konania a návrh na vydanie neodkladného opatrenia, žiadosť doručenú 21. februára 2017 o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k odvolaniu s'ťažovateľa, odvolanie doručené 4. júla 2017 proti uzneseniu zo 14. júna 2017 (späťvzaté navrhovateľkou na výzvu súdu podaním doručeným 9. októbra 2017 a zastavené uznesením krajského súdu z 31. januára 2018), návrh doručený 20. marca 2018 na vydanie neodkladného opatrenia (rozhodnuté 28. marca 2018 okresný súd uznesením okrem iného zakázal styk medzi otcom a maloletými deťmi) a žiadosť doručenú 28. augusta 2018 o nariadenie pojednávania. Pritom ani čas potrebný na vykonanie procesných úkonov, ktoré sú dôsledkom uplatnenia procesných práv navrhovateľkou, nemožno označiť za čas, ktorý by bolo možné označiť za obdobie zbytočných priet'ahov.

20.4 Napriek uvedenému ústavný súd konštatuje, že pod mimoriadnou starostlivosťou, ktorú má súd venovať konaniu týkajúcemu sa rozhodovania vo veciach maloletých, nemožno rozumieť priebežné vykonávanie procesných úkonov súdom, ale osobitnú dôležitosť v tomto type konania nadobúda predovšetkým kvalitatívna stránka týchto úkonov, ktoré by mali efektívne smerovať k transparentnému, jasnému a spravodlivému usporiadaniu pomerov strán sporu, keďže záujem dotknutých detí, na ktorý sa má v konaní v prvom rade prihliadať, je mať kontakt s oboma rodičmi, pokiaľ sú riadne výchovne spôsobilí, lebo aj rešpekt k právam iných je jedným z predpokladov riadnej výchovy.

20.5 Z preskúmania predmetného konania je podľa ústavného súdu zrejmé, že bolo poznačené predovšetkým neefektívnou činnosťou okresného súdu. Na vrub neefektívnej činnosti okresného súdu možno pričítať, že okresný súd sa síce priebežne zaoberal podanými návrhmi jednotlivých strán sporu, ktorými sa domáhali predbežnej úpravy rodičovských práv a povinností, avšak v merite veci aj v čase, keď mohol, t. j. v postupe mu nebránili sťažovateľom vznesené námietky zaujatosti, dlhodobo nevykonával sústredené úkony smerujúce k právoplatnému skončeniu tejto veci.

20.6 V súvislosti s neefektívnou činnosťou ústavný súd poukazuje aj na nesústredený postup okresného súdu, v dôsledku ktorého bol spis v tejto veci bezúčelne odstúpený krajskému súdu (spis bol odstúpený 16. novembra 2017 na rozhodnutie o námietke zaujatosti napriek tomu, že okresný súd mal možnosť postupovať podľa § 53 ods. 1 CSP, ďalej nesprávne bol spis predložený 15. decembra 2016 na rozhodnutie o vydaní neodkladného opatrenia). Za súčasť neefektívnej činnosti súdu napokon ústavný súd považuje aj rozhodnutie o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým okresný súd zakázal styk sťažovateľa s deťmi, a to bez dostatočného poznania skutkového stavu veci a zváženia vykonaného dokazovania založeného na zjavne neobjektívnom dôkaze predloženom jednou zo strán sporu (uznesenie okresného súdu č. k. 37 P 533/2014-1453 z 28. marca 2018 zrušené uznesením krajského súdu sp. zn. 11 CoP 250/2018 zo 16. júla 2018). Po doručení spisu v tejto veci 17. júla 2018 bol okresný súd v predmetnej veci schopný na základe pokynov krajského súdu sústrediť svoju činnosť na prípravu pojednávania, ktoré uskutočnil 11. októbra 2018, a následne na ďalšom pojednávaní konanom 18. októbra 2018 v predmetnej veci rozhodol rozsudkom, ktorý bol v rámci odvolacieho konania potvrdený rozsudkom krajského súdu z 18. októbra 2019.

20.7 S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu vo všetkých fázach konania nesmeroval efektívne k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto nie je zlučiteľný s jeho základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

20.8 Zohľadňujúc predovšetkým doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania, najmä s poukazom na jeho predmet (úprava právnych pomerov maloletých detí k rodičom), ústavný súd dospel k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou. Na tomto základe

ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Vychádzajúc z argumentácie uvedenej v bode 18 až 20, ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 37 P 533/2014 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

VI.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

22. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

23. Sťažovateľ požiadal ústavný súd taktiež, aby po prijatí rozhodnutia o porušení ním označených práv prikázal okresnému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov. Keďže napadnuté konanie okresného súdu bolo už v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

25. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva

a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

26. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 6 000 €. Svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodnil tým, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci podľa neho bezdôvodne predlžovali stav jeho právnej neistoty tým, že v predmetnej veci nedokázali rozhodnúť v primeranej lehote. Sťažovateľ pritom zdôraznil, že stav jeho právnej neistoty súvisí so zasahovaním do výkonu jeho rodičovských práv, ako aj do práv maloletých detí na zachovanie vzťahu k obidvom rodičom, na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a s právom dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi. Zo strany okresného súdu pritom nedošlo v predmetnom konaní podľa sťažovateľa k rešpektovaniu základnej povinnosti prihliadať predovšetkým na záujem maloletého dieťaťa, a to najmä na citové väzby a vývinové potreby. S ohľadom na uvedené sťažovateľ uviedol, že ústavný súd má prihliadnúť na to, že mu bola spôsobená závažná ujma „*veľmi významnej kvality*“.

27. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, avšak suma požadovaná sťažovateľom nie je primeraná okolnostiam prípadu. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

28. S prihliadnutím na celkovú dĺžku konania okresného súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti danej veci (predovšetkým skutkovú zložitnosť predmetnej veci, neefektívny postup okresného súdu, ale aj mimoriadnu procesnú aktivitu strán sporu v predmetnom konaní),

ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané (bod 2 výroku nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

VII.

Trovy konania

29. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

30. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok rokov 2017 a 2018, ktorá bola 921 € a 980 €.

31. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti, písomné vyjadrenie sťažovateľa) v súlade § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov advokátskej kancelárii [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (2 x 153,33 €) spolu s režijným paušálom (2 x 9,21 €) a daňou z pridanej hodnoty (20 %) predstavuje spolu sumu 390,09 € a úhrada za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2019 (163,33 €) spolu s režijným paušálom (9,80 €) a daňou z pridanej hodnoty (20 %) predstavuje sumu trov konania celkom 597,85 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

32. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa advokátskej kancelárii [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

v lehote uvedenej v bode 5 výroku tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu